

Tini je pozabila na vse drugo in je hitela razkazovat gradove svojih misli:

„O, še vse drugače! Veselica bo v Reberjah — ves Rož pride skupaj. Rdeče in zelene lučke bodo tam in peli bodo in plesali — oh, še vse mogoče, da sama ne vem kaj.“

Teto Vrtnico je mučila radovednost:

„Ali bo kmalu?“

Tini ji je ponudila vabilo.

„A, to je tisto, kjer je tvoj atej zraven“, se je namrdnila teta.

Tini je pokimala:

„Zato sem tudi dobila obleko! Je morala mama kar precej ponjo, čeprav je bila nedelja —“

Vrtnica je skimala z glavo in ni rekla ničesar. Ponudila je mali mleka in kruha in jo je peljala v sobo:

„Kar tukaj počakaj, bo kmalu kosilo!“

„Kje pa je Francelj?“

„Žanjemo — so vsi na polju! Pridejo vsak čas domov“, je še pojasnila teta in se je vrnila v kuhinjo.

(Dalje prihodnjič.)

MIRAN JARC:

V ROKAH HLAD.

V rokah hlad, v pogledu Vašem molk in mir.
Kak tuja Vaša soba, kak mračen deževen dan je. —

Ah, saj se nikdar nisva razodela
drug drugemu. O, čutite kak težijo
v tem zadnjem hipu, zamolčane sanje.

A že v daljave, čez obzorje Vam oči strmijo,
kjer solnce, morje, vse le spev ubran je.

